

Prasība, kas celta 2013. gada 21. martā — *Pesqueras Riveirenses u.c./Padome*

(Lieta T-180/13)

(2013/C 147/52)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: *Pesqueras Riveirenses, SL* (Ribeira, Spānija), *Pesqueras Campo de Marte, SL* (Ribeira), *Pesquera Anpajo, SL* (Ribeira), *Arrastros del Barbanza, SA* (Ribeira), *Martínez Pardavila e Hijos, SL* (Ribeira), *Lijo Pesca, SL* (Ribeira), *Frigoríficos Hermanos Vidal, SA* (Ribeira), *Pesquera Boteira, SL* (Ribeira), *Francisco Mariño Mos y Otros, CB* (Ribeira), *Juan Antonio Pérez Vidal y Hermano, CB* (Ribeira), *Marina Nalda, SL* (Ribeira), *Portillo y Otros, SL* (Ribeira), *Vidiña Pesca, SL* (Ribeira), *Pesca Hermo, SL* (Ribeira), *Pescados Oubiña Perez, SL* (Ribeira), *Manuel Pena Graña* (Ribeira), *Campo Eder, SL* (Ribeira), *Pesquera Laga, SL* (Ribeira), *Pesquera Jalisco, SL* (Ribeira), *Pesquera Jopitos, SL* (Ribeira) un *Pesca-Julimar, SL* (Ribeira) (pārstāvis — *J. Tojeiro Sierto*, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāju prasījumi:

Prasītājas lūdz Vispārējo tiesu atcelt Padomes 2013. gada 21. janvāra Regulu (ES) Nr. 40/2013, ciktāl, lai noteiktu tās IA un IB pielikumā (OV L 23, 54. lpp., attiecīgi 84. un 103. lpp.) izklāstīto putasu KPN (kopējo pieļaujamo nozveju), Ziemeļaustrumu Atlantijas putasu krājuma ziemeļu un dienvidu daļas tiek aplūkotas kopumā,

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza trīs pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts LESD 39. pants

— Šajā ziņā tiek apgalvots, ka LESD 39. pantā kā viens no kopīgās lauksaimniecības un zivsaimniecības politikas mērķiem ir izvirzīta resursu racionāla apsaimniekošana un ka ar apstrīdēto regulu šī tiesību norma esot pārkāpta, jo Ziemeļatlantijā esošo putasu krājumu ziemeļu daļu nenoskīrot no dienvidu daļas, šī regula neatbilstot tam, kas uzskatāms par resursu racionālu apsaimniekošanu. Prasītājas nenoliedz, ka ziemeļu daļas situācijā ir jāveic ierobežojoši zivsaimniecības apsaimniekošanas pasākumi, taču tā tas neesot gadījumā ar dienvidu daļu, kurā šo zivju sugas nav pārmērīgi izzvejotas. Šādi rīkojoties, neesot ievērots arī diskriminācijas aizlieguma princips, saskaņā ar kuru atbilstoši Tiesas pastāvīgajā judikatūrā noteiktajam attieksme pret līdzīgām

situācijām nedrīkst būt atšķirīga un attieksme pret atšķirīgām situācijām nedrīkst būt vienāda, ja vien šāda attieksme nav objektīvi pamatota.

- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpti Regulas (EK) Nr. 2371/2002 2. panta 1. punkts un 1995. gada Ņujorkas nolīguma 6. pants

Šajā ziņā tiek apgalvots, ka Padomes [2002. gada 20. decembra] Regulas (EK) Nr. 2371/2002 par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku 2. panta 1. punktā ir noteikts, ka, veicot pasākumus, kas paredzēti, lai saglabātu zivju resursus un nodrošinātu ilgtspējīgu to izmantošanu, ir jārikojas tālredzīgi; un ka identisks princips ir noteikts 6. pantā 1995.gada 4.augusta Nolīgumā par 1982. gada 10. decembra Apvienoto Nāciju Jūras tiesību konvencijas īstenošanu attiecībā uz transzonālo zivju krājumu un tālu migrējošo zivju krājumu saglabāšanu un apsaimniekošanu (Ņujorka, 1995; OV L 189, [17]. lpp.; OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 4. nod., 4. sēj., 5. lpp.), kuram Eiropas Savienība un tās toreizējās dalībvalstis pievienojās 2003. gada 19. decembrī, un kas stājās spēkā 2004. gada 18. janvārī. Prasītājas uzskata, ka apstrīdētajā regulā veiktā Ziemeļaustrumu Atlantijā esošo putasu krājumu apsaimniekošana, ciktāl tajā krājumu ziemeļu daļa netiek nošķirta no dienvidu daļas, paredzot tik radikālu un absolūtu dienvidu daļas nozvejas samazinājumu, ka rodas "risks", kura dēļ būtu jārikojas tālredzīgi.

- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāpts samērīguma princips

Šajā ziņā prasītājas uzskata — veids, kā Savienība veic putasu krājumu apsaimniekošanu Ziemeļaustrumu Atlantijā 2013. gadā (apstrīdētā Padomes regula), ciktāl tajā ziemeļu daļa netiek nošķirta no dienvidu daļas un šai dienvidu daļai piemēroti traumējoši pasākumi (KPN samazinājumu), pārsniedzot izvirzītā mērķa (proti, atjaunot Ziemeļaustrumu Atlantijā esošos putasu krājumus) sasniegšanai vajadzīgo un ka tādēļ esot pretrunā samērīguma principam.

Prasība, kas celta 2013. gada 5. aprīlī — Spānija/Komisija

(Lieta T-191/13)

(2013/C 147/53)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Spānijas Karaliste (pārstāve — *S. Centeno Huerta*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AD/248/13 — Administratori (AD 6) būvniecības nozarē un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti ir tādi paši kā lietā T-148/13 Spānijas Karaliste/Komisija izvirzītie.

Prasība, kas celta 2013. gada 5. aprīlī — *United Parcel Service*/Komisija

(Lietā T-194/13)

(2013/C 147/54)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *United Parcel Service, Inc.* (Atlanta, Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvji — *A. Ryan, B. Graham, Solicitors, W. Knibbeler* un *P. Stamou*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāja prasījumi:

- pilnībā atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 30. janvāra Lēmumu C(2013) 431 (Comp/M.6570 — *UPS/TNT Express*), ar ko *UPS* ir aizliegta ierosinātā *TNT Express N.V.* iegāde, ciktāl ar to ir aizliegta šī koncentrācija; un
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā, tostarp izdevumus, kas rastos iespējamām personām, kas iestājušās lietā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza turpmākos pamatus.

- 1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izvērtējuma koncentrācijas iespējamo ietekmi uz cenām. Turklāt Komisija neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un esot pārkāpusi *UPS* tiesības uz aizstāvību, būtiski grozīdama *UPS* iesniegto ekonometrisko modeli, neuzklausot *UPS* un pienācīgi nepaskaidrojot izdarītos grozījumus.
- 2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka, patvaļīgi noteikdama efektivitātes pārbaudāmības standartu, Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, piešķirot nepietiekamu nozīmi vai nepiešķirot nekādu nozīmi efektivitātei, ko tā principā bija pieņēmusi. Visbeidzot, Komisija esot pārkāpusi *UPS* tiesības uz aizstāvību, efektivitātes noraidījumu pamatodama ar iebildumiem, ar kuriem *UPS* iepriekš nebija iepazinies.
- 3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nepareizi piemērodama konkurences tuvuma jēdzienu. Tāpat tā esot kļūdījies, bez būtiskiem pierādījumiem secinādama, ka ar koncentrāciju izveidotās vienības konkurents koriģēs ar koncentrāciju izveidotās vienības iespējamās cenu palielinājumus.
- 4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pārkāpusi *UPS* tiesības uz aizstāvību, liegdama tam piekļuvi atbilstošajiem un attaisnojošajiem pierādījumiem. Vēl jo vairāk, Komisija neesot norādījusi pamatojumu, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un kļūdu faktos un esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinādama, ka konkurenti, kuri nav tuvi konkurenti, tuvākajā nākotnē nevarot paplašināties tā, lai efektīvi ietekmētu ar koncentrāciju izveidoto vienību.
- 5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, analizējama patērētāju spēju radīt šķēršļus ar koncentrāciju izveidotajai vienībai.